

В цитирания текст е обозначена и следващата смяна на циклите зима- лято чрез определяне на пролетното време като начало на годишния хайдушки цикъл: „Като са пролет зададе, тогиз в балкана ша идем, момчета ша си съберем“. Това е цикличността на годишното време от гледна точка на хайдушкия фолклор с очертана последователност в циклите: лято - зима - лято = хайдутство - нехайдутство - хайдутство. „Отварянето“ на хайдушкия цикъл е напролет /точно фиксирано в пролетното време/ и „затварянето“ му е наесен /също точно установено в сезонното време.

Обозначаването на края на хайдушкия годишен цикъл се осъществява чрез няколко мотива в хайдушкия фолклор, разгледани в първа и втора глава на тази работа. Единият е широко разпространеният не само в Сливенско мотив хайдушка сватба, чиято основна идея е слизането на хайдутите като сватбено шествие в „Сливена града“ след „изгарянето“ на гората от слана, завършващо най-често с убийството на пашата, спасяването на дружината или нейното разпускане. И в трите варианта може да се разчете идеята за края на годишния хайдушки цикъл.

По подобен начин стоят нещата и в другия мотив, в който зима сварва хайдутите в планината и следващите действия, чийто основен смисъл е насочен към прехода от хайдушки в нехайдушки статус и раззиждането на дружината, което означава края на цикъла. Стана ясно, че тези два мотива са основа на различни варианти в хайдушкия фолклор от Сливенско.

Може да се предположи, че моментите на началото и края на годишния хайдушки цикъл са свързани в някаква степен с митологичната представа за времето²³ и с някои митологични представи, които бяха разгледани в предходната глава. В същия смисъл искам отново да насоча вниманието към очерталата се времева ситуация, свързана с тези два момента, която от гледна точка на ритмичността на времето в годишния хайдушки цикъл е разрушаване на ритъма. Имам предвид преждевременното закукване на кукувицата - „рано пред Благовец“ и преждевременната слана - „сред лете слана да падне“. Оно-